

Biblické hodiny – Príbeh SZ

Abraháмова návšteva

Už k vám prišla nejaká vzácna návšteva? Dnes to už tak nefunguje veľmi, že každá návšteva je vzácna, hoci je to človek, ktorý býva blízko nás. Dvere nie sú vždy otvorené a domáci sa nie vždy potešia, keď prídete na návštevu. Mali by sme sa však naučiť **chodiť na návštevy tak, aby po našom odchode mohol každý povedať: to bola vzácna návšteva** ☺

Abrahám ide svojou cestou, raz do kopca, raz z kopca. Hoci verí, nemá patent na všetko, nevyzná sa vo všetkom, ale je to amatér vo viere, v ktorej sa striedajú okamihy radosti s časom smútku. Taká cesta vyčerpáva a človek na nej túži po oddychu a pokoji. Pán Boh na tom pracoval, hoci to Abrahám ešte nevidel. Hospodin *nenechá svoje sľuby zapadnúť prachom. Neopúšťa dielo svojich rúk* a či sa Mu človek podrobí alebo nie, *uskutoční svoju vôľu.* Pán Boh je *dobрым spoločníkom* na životnej ceste: ide cestou, ktorú dobre pozná tak, akoby ňou kráčal prvýkrát a to kvôli nám, aby sme sa necítili sami. Pán Boh je *nezmeniteľný*, ale nie je tvrdý, nemá srdce z kameňa. Je zároveň *pevný* ako skala, o ktorú sa môžeme oprieť s dôverou, že zostane verný naveky. Je ako *priateľ*, ktorý nikdy nesklame a ako *matka*, ktorá nikdy neopustí svoje dieťa. Aj keď my to nevidíme, nevnímame, *On je nám celou svojou bytosťou oddaný* a nikto na tom nič nezmení, aj keby sa veľmi snažil.

Abrahám má 99 rokov. Lenže z Božej strany sa, na prvý pohľad, nič nedeje. Abraháma prepadáva nedôvera, je zo všetkého unavený a najradšej by bol, keby Boh debatu o potomstve ani nezačínal. Načo sa znova trápiť a byť sklamaný? Všetko, celý život, hovorí nie! tam, kde Boh hovorí: áno!

Neviem ako prežívate nezdary v živote vy: ja som najprv smutná, potom nahnevaná a potom – a to je najhoršie štádium – je mi všetko smiešne. **Abrahám sa po siahodlhom Božom úvode (1 Moj 17:1-16), uškŕňa popod nos.** Tak dlho bojovať a upínať sa na niečo, čo nepríde je veľmi ťažké. Vyžaduje to veľa sily, odvahy a viery a človek býva v takom zápase totálne vyčerpaný a skôr hľadá útechu v tomto svete, akoby mal ešte stále dúfať v Boží zásah. To **Božie „RAZ“ sa už v mysli Abraháma zmenilo na „NIKDY“.** Všetko naokolo hovorí, že Boží sľub sa nezrealizuje, preto radšej keby Pán Boh požehnal Izmaela, aj to by stačilo.

Lenže Pán Boh sa nikdy neuspokojí s odrobinkami, neuspokojí sa, kým všetko nedokončí. A to vyžaduje aj od Abraháma. Žiada, aby vstal a ešte chvíľu bojoval, no na konci sa dočká víťazstva. Bude ním syn, ktorému sám Boh dáva

meno: **Izák – pomenováva svoj sľub, ktorý sa tak stáva akýsi reálnejší, ako keď to boli iba nepomenované frázy. Izák znamená „smiech“.**

Možno aj my prechádzame ťažkou skúškou viery v Božie sľuby a vernosť. Možno sme vo fáze smútku, ale ešte stále dúfame, možno sa na Pána Boha už hneváme, ale ešte sa držíme viery zubami-nechtami a možno sa už len uškŕňame popod nos a hovoríme Bohu: vieš čo, radšej žehnaj to, čo mám a už mi nesľubuj, že dostanem to, po čom túžim. Viera je náročná záležitosť – raz sme hore a inokedy dole, ale či stúpame alebo padáme, robme to vo vedomí Božej prítomnosti, ak sa nám protiví veriť Božím sľubom.

ES 518

Teraz prišla na rad aj Sára. Vonku je krásne počasie a Abrahám sedí pri dubine Mamrého. Tým dvom prišla návšteva a keďže patrili k ľuďom veľmi pohostinným, snažil sa privítať návštevu ako sa patrí. Hoci to Abrahám vtedy nevedel, **prišiel k nim na návštevu sám Boh** (Ježiš a dvaja anjeli). Splnili sa slová listu Židom 13:2!

Prichádza do bežného dňa – k Abrahámovi, keď oddychuje a ku Sáře, ktorá sa zvráta v kuchyni. Nepotrebuje špeciálne miesto, čas a priestor, naladenie človeka na to, aby sa s ním stretol. Boh vstupuje do života bez obmedzení a bez špeciálnych efektov či požiadaviek. V SZ sa takto zjavil niekoľkokrát, aby potom celkom obyčajne zobral na seba podobu človeka a stal sa v takmer všetkom rovnakým ako ľudia. Prichádza a stáva sa ľudským, aby sme my, ľudia, neboli bezbožní. Hovorí s človekom z očí do očí, ako priateľ, ktorý sa objaví, keď sme v núdzi a hoci by sme ho najradšej poslali preč, On zostáva, lebo vie, že Jeho prítomnosť je presne to, čo najviac potrebujeme, keď chceme zostať sami.

Pre Abraháma je to česť, že prišla návšteva (nevie pritom, že je to sám Boh) a venuje sa jej naplno. Dáva to najlepšie z najlepšieho: koláčiky, maslo, mlieko, vykŕmené teľa.. Abrahám hostí Boha, aj keď o tom nevie, ale tak to má byť: máme bližným slúžiť tak, akoby sme slúžili Pánovi.

Príbeh o Izmaelovi: PB zavolať na Izmaela a opýtal sa ho: vieš, čo znamená tvoje meno? Chlapec však nevedel. A Abrahám hovorí: nie a nie si to zapamätat'. Pán Boh sa obrátil k chlapcovi a povedal: znamená to „Boh počuje“ a Abrahámovi riekol: hej, ťažko sa to pamätá, veď ty to dobre vieš ☺

Pána však zaujíma aj Sára, ktorá sa skrýva a počúva rozhovor v utajení. „Prišiel som ti povedať, že tvoja žena o rok porodí syna“ – Sára na to reaguje podobne ako jej muž: usmeje sa – v mojom veku a v mojej neplodnosti? Tu už ani Boh nepomôže. **Bol to smiech zúfalstva, ktorý sa neusmieva nad celou situáciou, ale vysmieva sa Bohu, Jeho sľubom, Jeho vernosti.** Boh je napriek tomu trpezlivý a pripomína obom manželom: **či je niečo nemožné u Hospodina?** Povie, čo urobí a urobí, čo povie!

Keď je však Sára konfrontovaná návštevou, zapiera, že sa smiala, no Pán Boh jej odpustí: lebo Boh toto presne robí: odpúšťa pochybnosť, neveru a smiech zúfalstva, On predsa vie, že je občas nad ľudské sily dôverovať a mať nádej.

Biblia o tom nehovorí, ale myslím si, že tí dvaja, Abrahám a Sára, si v ten večer ľahli do postele, milovali sa a verili, že **Boh fakt môže mať pravdu. Že môže naplniť život radosťou tam, kde už nebolo nádej.**

A niekedy tam, kde je nádej zložená v nesprávne veci, Pán Boh berie život. Presne ako v oblasti okolo Mŕtveho mora. Nemôže tu nič žiť, žiadne zviera sa tam neusadí, žiadny vták nezaspieva, ani strom, kvetina či tráva tu nemôže rásť. Hoci sa človek snaží oživiť a dať život tam, kde predtým nebol, sú miesta, ktoré v sebe poniesú navždy pečať toho, čo sa tam stalo.

Na tom mieste boli kedysi dve mestá Sodoma a Gomora – boli však zničené, lebo sa na nich Pán Boh nahneval. Zničil ich sírou, pretože sa na ne nemohol pozeráť. Biblia samozrejme neopisuje prírodné javy, historické, zemepisné deje či vedecké vysvetlenie, ona na to všetko hľadá ako na **Boží zásah proti ľudskému hriechu.**

Abrahám dostal výsadu, že o tom vedel skôr ako sa tak stalo. Sám Boh mu to pri tej vzácnej návšteve povedal: bojím sa, že mi nezostáva nič iné, iba zničiť Sodomu a Gomoru, lebo ich hriechy sú veľké.

Čo s touto informáciou urobí Abrahám? A čo urobí Boh a anjeli? Niečo isto už viete a ostatné si povieme nabudúce.

